

ביום ביוטר. המושבים של הח"כים בהוה נותרו בינתיים ריקים. אין להם מה למהר. הכסאות שלהם בטוחים" אמר אחד הסדרנים, והוסיף מיד: "עד לבהירות". לנתן ילין-מור, חבר הכנסת הראשונה, נודמו לשבת ליד איסר הראל, חבר הכנסת השביעית. השניים אינם סובלים זה את זה, עוד מתקופת המחלוקת, כאשר ילין-מור פיקד על לח"י והראל שירת בש"י של ההגנה. בעזרת שכן, התפתחה שיחה מתוחה בין השניים. הנושא אקר טואלי מאד: רצח הלורד מוין בקאהיר. איסר שלל את המעשה מכל וכל. הוא מתנגד להריגת אישים, מילבד במיקרים הנדירים ביותר, כאשר הריגת עריץ אחד, כמו היטלר או סטאלין, יכולה לשנות את מהלך העולם. מה שינה רצח הלורד? ילין-מור טען שזה שינה.

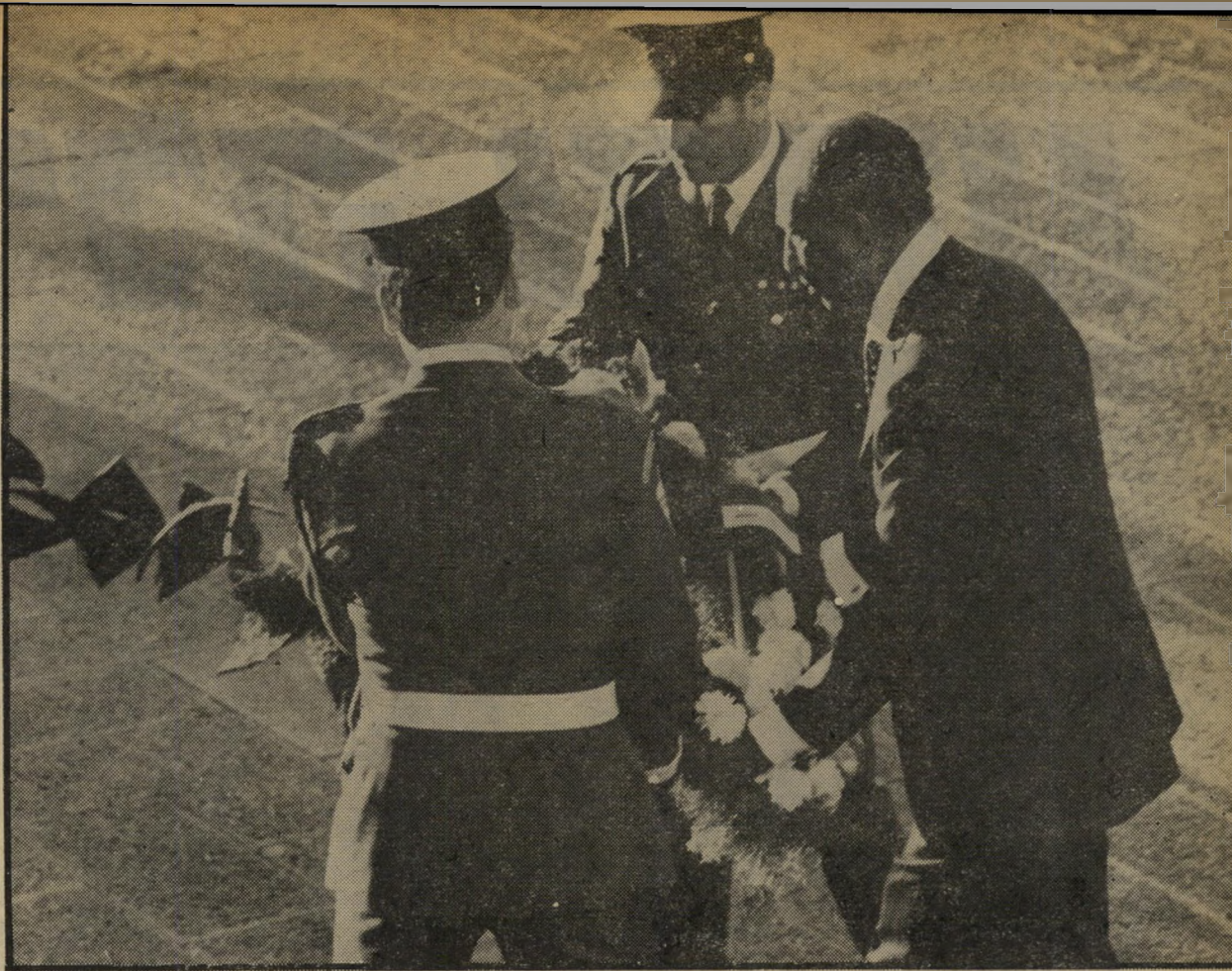
הח"כים נכנסו. גם השרים. ברגע האחרון צלע עזר וייצמן פנימה. בגין רכן על ניירותיו, מעין בראשי-פרקים שהכין. מה יש בהם?

"אמרתי

לכם!"

ה רגע הגדול בא. סאדאת תפס את מקומו, כאילו היה רגיל לכך. הוא נאם. חוץ מכמה מאושרים — יצחק נבון, אמנון לין, אבא אבן, הערבים — הקשיבו כולם לחירגום באוזניות. הנאום היה בדיוק כצפוי, דרמאטי, נרגש, פשרני מאד בענייני השלום הביטחון, בלתי-מתיר פשר בשני התנאים הערביים היסודיים — החזרת כל השטחים הכבושים, מדינה פלסטינית. הוא בא לכנסת כדי לומר זאת, והוא אמר זאת.

האגדה שלא הייתה

ב נימין זאב הרצל הסתכל באנוואר אל-סאדאת. תמונת-המתכת הגדולה של חוזה-המדינה מוצבת על קיר אולם-המליאה, כך שהוא כאילו מביט בנואם. "אם תרצו, אין זו אגדה!" כתב הרצל, בראש ספרו העתידיני. באותה שעה — שעה ארבע ורבע אחר-ריצה-הריים, ביום הראשון ההיסטורי, היה נדמה שהוא חוזר על קריאה זו. החצי הראשון של האגדה התגשמה. הרחלום הפך מציאות. מנהיג המדינה הערי-בית הגדולה ביותר עמד על דוכן-הנואמים של כנסת-ישראל, והציע שלום בתנאים סבירים. החצי השני יכול היה להתגשם כעבור שעה, כאשר עמד ראש-ממשלת ישראל להשיב, "אם תרצו!" האגדה לא התגשמה.

"הוא יעשה

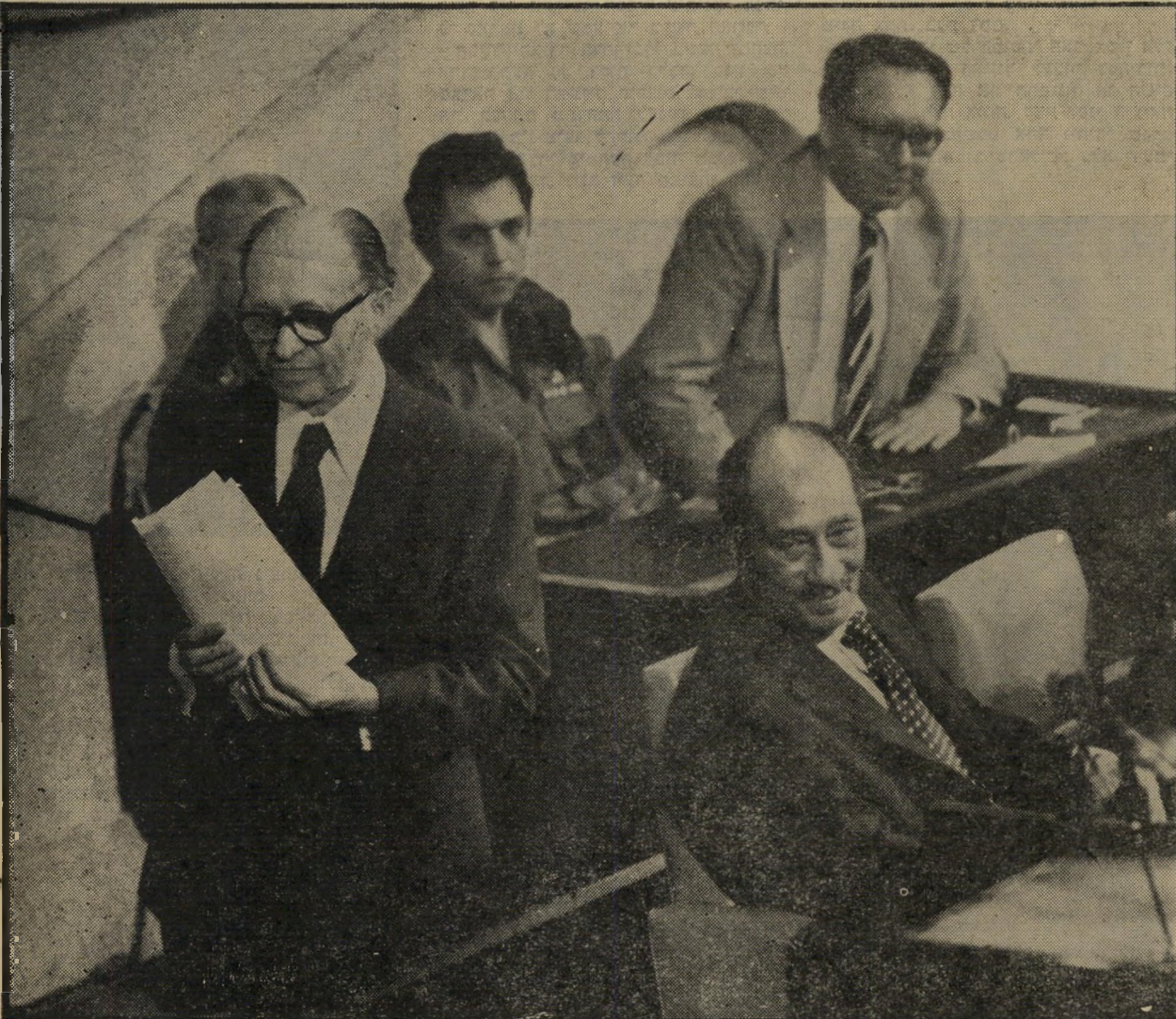
ג'סטה!"

ע עתיים לפני כן, במינון הכנסת, עדיין שלטה הצפייה לאגדה. אנשי צמרת המדינה שאלו איש את רעהו אם אמנם מתחולל נס. כמו תמיד, כאשר הכנסת מתכנסת לפגעי-שה היסטורית, שררה במינון אווירה של כינוס בוגרי בית-ספר או מיפגש ותיקי הגדוד. חברי-כנסת לשעבר פוגשים את יורשיהם ואת עמיתיהם-לשעבר, ראשי מנגנון המדינה מתערבים בקהל הנבחרים, אין מחיצות מיפלגתיות, השיחה קור-לחת בצורה קדחתנית. מה יעשה בגין?

רבים, ובעיקר היונים החשאיות הכלור אות בשוכך הקואליציה, השמיעו תיקות להטות. "אתם תראו, בגין יפתיע!" אמר ח"כ, הרגיל להסתיר את דעותיו היר-ניות, "הוא מרגיש שהוא יכול לעשות היסטוריה. הוא יעשה ג'סטה גדולה למען סאדאת!"

אחרים אמרו: "עזוב, בגין לא ישתנה!" אבל גם הם קיוו, בסתר ליבם, שהם טועים. "אתה תהיה עכשיו ראש מחנה-השלום!" אמר מישהו לזובולון המר. "לא, המקום תפוס על-ידי בגין!" חייך המר.

ראשוני המוזמנים — ח"כים לשעבר בר וראשי המשרדים הממשלתיים — נכנסו לאולם, לתפוס את המקומות הטר-

נאומו. לפני כן הניח סאדאת זר ליד נר-התמיד לחללי צה"ל, בפתח מישכן הכנסת (תמונה למעלה מימין), מחווה מיוחדת-במינו של מנהיג, כאשר שני הצבאות נתונים עדיין במצב מילחמה.

חיוך של ציפייה מרחף על שפתיו של אנוואר אל-סאדאת, בשעה שמנחם בגין עולה על דוכן הנואמים בכנסת כדי לשאת את